

РЕШЕНИЕ

№ 4923

гр. София, 18.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 09.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **10026** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.215, ал.1 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Образувано е по жалба на адв. Н. К., като пълномощник на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу ВИЗА за проучване и проектиране на детска площадка за игра на деца в поземлен имот (ПИ) с идентификатор 68134.1007.2748, кв.43, местността „К. вада“, издадена на 20.09.2021г. от главния архитект на район „Т.“, Столична община (СО).

Жалбоподателят претендира за нищожност на процесната Виза за проектиране и моли съда да я прогласи или евентуално я оспорва като незаконосъобразна - постановена в нарушение на материалния и на процесуалния закон. Поддържа, че макар по принцип главният архитект на района да е компетентен да издаде акт по чл.140 ЗУТ, същият няма правомощие да се самосезира и да поставя началото на административното производство. Твърди, че в нарушение на чл.12, ал.4 от Закона за устройството и застрояването на Столична община (ЗУЗСО) в преписката няма данни за извършено обществено обсъждане относно предвиждането за застрояване с площадка за игра. Смята, че това нарушение на процесуалните правила е съществено по смисъла на чл.146, т.3 АПК, тъй като ако не беше допуснато оспорваният административен акт щеше да има съдържание, различно от сегашното. Изтъква, че дружеството не е било уведомено за образуваното административно производство и не му е била дадена възможност да вземе участие като изрази становище и ангажира относими доказателства. Твърди, че актът е издаден в нарушение на разпоредбата на

чл.21, ал.1 от Наредбата за изграждане, поддържане и опазване на зелената система на СО и на приложимите норми на Наредба №1/12.01.2009г. за условията и реда за устройството и безопасността на площадките за игра, където в чл.7, ал.1, т.3 е регламентирано, че площадките за игра се устройват в поземлени имоти (ПИ), отдалечени от улици с интензивно движение, паркинги и други източници на замърсявания. Претендира, че Визата е издадена и в противоречие с целта на закона, тъй като СО не е обсъдила по-целесъобразни варианти за изграждане на детска площадка за игра на безопасно място и при липса на икономически и технически мотиви за изграждане на такова съоръжение. Чрез процесуалния си представител адв. К. моли съда да отмени оспорваната Виза за проучване и проектиране на детска площадка за игра на деца в ПИ с идентификатор 68134.1007.2748 и да осъди ответника да му възстанови сторените разноски по водене на делото, съгласно представения списък. Доводи за недействителност на административния акт излага и в представени писмени бележки по същество на спора.

Ответникът – ГЛАВЕН АРХИТЕКТ на район „Т.“, СО, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юр.к. В. С. поддържа, че оспорваната Виза за проектиране на детска площадка в ПИ с идентификатор 68134.1007.2748, е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Евентуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част. Доводи за неоснователност на жалбата излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и доказателствата събрани по делото, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е в преклузивния срок за оспорване срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната норма на чл.215, ал.1 във вр. с чл.214, т.1 и чл.140, ал.3 ЗУТ.

Настоящият решаващ състав приема, че жалбоподателят е заинтересовано лице по смисъла на чл.131, ал.1 във вр. с ал.2, т.4 ЗУТ – собственик на съседен имот, тъй като с оспорвания акт се променя предназначението на имота – предмет на плана (визата).

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания административен акт, на всички основания за законосъобразност, съдът обосновава следните изводи:

Процесната Виза за проектиране е издадена от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му, предоставени със Заповед №РА51-169/01.09.2021г. на главния архитект на СО, на основание §1, ал.4 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗУТ във вр. с чл.140, ал.7 ЗУТ.

Съдът приема, че административният акт е издаден при допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила и в противоречие с приложимите материалноправни норми и с целта на закона.

Съгласно чл.140, ал.2 ЗУТ визата за проектиране представлява копие (извадка) от действащ подробен устройствен план (ПУП) с обхват поземления имот и съседните му поземлени имоти, с означени налични сгради и постройки в него и в съседните

имоти и с нанесени линии на застрояване и допустими височини, плътност и интензивност на застрояване и други изисквания, ако има такива, както и допустимите отклонения по чл.36, а когато Кадастралната карта (КК) е влязла в сила след влизането в сила на подробния устройствен план, визата се издава върху комбинирана скица от кадастралната карта и подробния устройствен план. В тази хипотеза визата за проектиране не подлежи на оспорване, тъй като представлява извадка на влезлия в сила план за регулация и застрояване (ПРЗ) и не засяга права и законни интереси на заинтересованите лица, нито създава за тях задължения. От друга страна, когато с визата за проучване и проектиране се допуска допълващо застрояване което не е предвидено с действащия ПУП (чл.41, ал.2) или временни строежи (чл.50, чл.51) или застрояване извън границите на урбанизираните територии (чл.12, ал.3; чл.58, чл.59) или в случаите по чл.133, ал.6 и чл.134, ал.6, ал.7 и ал.8 ЗУТ, последната е индивидуален административен акт по устройство на територията и подлежи на съдебен контрол за законосъобразност – аргумент от чл.140, ал.3 (приложимата редакция ДВ, бр.1/2019г.).

Като правно основание на процесната Виза е посочена разпоредбата на чл.140, ал.3 във вр. с чл.133, ал.6 ЗУТ. С нормата на чл.133, ал.1 ЗУТ е регламентирано, че в процеса на изработване на подробни устройствени планове инвестиционно проектиране за нови строежи в поземлените имоти може да се разрешава въз основа на подробен устройствен план, който е извадка от изработвания проект за подробен устройствен план. Изработването на план-извадка се разрешава от кмета на общината, а в случаите по чл.124а, ал.3 и ал.4 - съответно от областния управител или от министъра на регионалното развитие и благоустройството. В ал.6 на чл.133 ЗУТ – посочена като правно основание на оспорената Виза, е предвидено, че План-извадка не се изработва за части от територията, за които изработваният проект за подробен устройствен план не променя предвижданията на действащ подробен устройствен план, като в тези случаи задължително се издава виза за проектиране.

В противоречие с цитираните приложими норми, видно от оспорената Виза за проектиране, същата не е издадена върху комбинирана скица, съвместяваща данните от КК и от действащия ПУП с обхват поземления имот и съседните му поземлени имоти, с означени налични сгради и постройки в него и в съседните имоти и с нанесени линии на застрояване и допустими височини, плътност и интензивност на застрояване. Този пропуск е особено съществен, тъй като на практика прави невъзможно упражняването на съдебния контрол за законосъобразност на административния акт. Следва да се отбележи, че имотът – публична общинска собственост, е бил нанесен в КККР с идентификатор 68134.1007.2748 след издаване на процесната Виза за проучване и проектиране. Няма спор между страните, че към 20.09.2021г., имотът за който е издаден административният акт е бил част от имот с идентификатор 68134.1007.515 и към този момент е съществувал само на проектно ниво. Този извод съдът обосновава и с приетите по делото писмени доказателства: Удостоверение за приемане на проект за изменение на кадастралната карта и кадастралните регистри (КККР) №25-45139/18.02.2021г. (л.52, 53); Проект за изменение на КККР към Удостоверение №25-45139/18.02.2021г. (л.54, 55); Акт за публична общинска собственост (АОС) №2048/10.06.2021г. (л.75); Комбинирана скица за пълна или частична идентичност на имот с идентификатор 68134.1007.515 (л.78) и Скица №15-401447/13.04.2022г. (л.113). Следователно имотът с посочените във Визата параметри – местоположение, граници и площ, изобщо не е съществувал

към датата на постановяване на административния акт. Този имот е съществувал само на проектно ниво, а според данните от КККР е бил част от имот с идентификатор 68134.1007.515.

На следващо място съдът приема, че по делото не са ангажирани доказателства относно приложимостта на чл.133, ал.6 във вр. с ал.1 и чл.140, ал.3 ЗУТ. Въпреки изрично дадените му указания за разпределението на доказателствената тежест, ответникът не е ангажирал доказателства, че имотът с проектен към онзи момент идентификатор 68134.1007.2748 попада в територия, която е в процес на изработване на ПУП, както и доказателства, че предвижданията на този план – за изменение на действащите план за регулация (ПР) и/или план за застрояване и/или план за улична регулация (П.) на кв.43, м. „К. вада“, не променя предвижданията на действащия ПУП и съответно е била приложима нормата на чл.133, ал.6 ЗУТ.

Според изричната норма на чл.142, ал.1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му, а административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му (чл.170, ал.1 АПК). В случая ответникът не се е справил с доказателствената си тежест.

В административния акт липсват указания относно това какво е било предвиждането на действащия ПУП – ПР и ПЗ относно процесния имот и какво е било конкретното му отреждане според този план. Изводи в тази насока могат да бъдат изведени от приетите и неоспорени по делото писмени доказателства: Заповед за отчуждаване на ПИ №СОА16-РД40-86/09.09.2016г.; АОС №1703/24.06.2016г. и АОС №2084/10.06.2021г. Според записа в АОС №2048/2021г. ПИ с проектен идентификатор 68134.1007.2748 и площ 123 кв.м., представлява реална част от ПИ пл. №438, кв.43, отчужден със Заповед №СОА16-РД40-86/09.09.2016г. на кмета на СО на основание чл.25, ал.1 и ал.2 във вр. с чл.21, ал.1 от Закона за общинската собственост (ЗОбС) за изграждане на обект публична общинска собственост: „Осигуряване на достъп до [улица]към [улица]при о.т. 365 до о.т.287, м. „К. вада“. Според данните от КР, отразени в представената Скица №15-401447, ПИ идентификатор 68134.1007.2748 попада в територия с предназначение „Територия на транспорта“ и е с начин на трайно ползване „За второстепенна улица“. При това не се твърди по делото и не са ангажирани доказателства да е отпаднала обществената необходимост за изграждане на обекта, публична общинска собственост за който е било извършено и принудителното отчуждаване на имот пл. №438. Не се твърди по делото и не са ангажирани доказателства собственикът на имота – СО, да е предприел действия за промяна на предназначението на имота от такъв за транспортна инфраструктура (Тти, т.25 от Приложението към чл.3, ал.2 от Закона за устройството и застрояването на СО) в терен за който се допуска застрояване с площадки за игра.

Действително разпоредбата на чл.55 ЗУТ предвижда възможност до реализиране на ПУП поземлените имоти да бъдат използвани за временни открити паркинги, пазари за сергийна търговия, открити обекти за спортни дейности и площадки за игра, преместваеми обекти по чл.56, ал.1 и други подобни открити обекти въз основа на разрешение за строеж, съответно разрешение за поставяне, при условия и по ред, определени с наредба на общинския съвет. В случая обаче, макар в процесната Заповед да е допълнен чл.55 ЗУТ като правно основание за издаването ѝ, актът не съдържа условията при които това се допуска, както и липсва възлагане на

собственика на имота.

Съгласно изричната норма на чл.140, ал.1 ЗУТ визата за проучване и проектиране се издава въз основа на искане на възложителя или упълномощено от него лице. Според определението, дадено в чл.161, ал.1 ЗУТ „възложител“ е собственикът на имота, лицето, на което е учредено право на строеж в чужд имот, и лицето, което има право да строи в чужд имот по силата на закон. Следователно неоснователно е възражението на ответника, че след като СО е собственик на ПИ с идентификатор 68134.1007.2748 за който е издадена процесната Виза за проектиране, то няма пречки главният архитект на района да се самосезира и служебно да издаде акта по чл.140, ал.3 ЗУТ. Такива правомощия законът не предоставя на главния архитект, който е изпълнителен орган на СО, респективно на района, и не може без изрично възлагане да встъпва в правата на собственика, включително като упражнява правомощията на възложител по ЗУТ.

По изложените доводи настоящият решаващ състав приема, че Визата за проектиране от 20.09.2021г. е незаконосъобразен административен акт и като такъв следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя се дължат разноски за държавна такса и за адвокатско възнаграждение. Съдът намира за основателно възражението на ответника за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение в размер на 1300 (хиляда и триста) лева без ДДС, и на основание чл.78, ал.5 ГПК присъжда възнаграждение в размер на 900 (деветстотин) лева, съгласно чл.8, ал.2, т.1 от Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и в съответствие с фактическата и правна сложност на делото. Общият размер на разноските по делото е 950 (деветстотин и петдесет) лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ ВИЗА за проучване и проектиране на детска площадка за игра на деца в поземлен имот с идентификатор 68134.1007.2748, кв.43, местността „К. вада“, издадена на 20.09.2021г. от главния архитект на район „Т.“, Столична община.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА, представлявана от кмета, с адрес 1000 С., [улица], да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], сумата 950 (деветстотин и петдесет) лева разноски по адм. дело №10026/2021г.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБългария, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова

